

ומתעפכין תמן עד דנפיק שבתא. פיון (דף נא ע"ב) דנפיק שבתא, נפקין אינון
נשמתין ואינון רוחין בהדייהו, ומתחברין פחדא.

ואתין אינון תרין רוחין, וחד נשמתא דגזעא דההוא בר נש, שבועין
דרגין לאחורא, ושארן על ההוא בר נש, רוחא בטר רוחא, ואודעי
ליה מלין בעלמא, מנייהו קשוט ומנייהו לאו קשוט. מנייהו קשוט,
מסטרא דנשמתא ערטילאה. דהא אשפחת תמן נייחא. ומנייהו לאו
קשוט, מסטרא דאינון רוחין. ולזמנין, אינון רוחין אודעין ליה מיילי
קשוט, לזמן קריב.

ודא איהי נשמתא דלא אשפחת פירוקא לעלמא, משבעין דרגין לאחורא.
פדין, כוכב שבתאי משיף להאי עלמא, אינון רוחין. ובגינה לא
דחיל ההוא בר נש, כד שראן עלוהי, ולא אזדעזע. זכאה חולקיה דמאן
דאית ליה זכו דאבהן, לסייעא בכל אינון עובדין.

חוטמא עקים, וההוא עקימו סטא לסטר ימינא. דא איהו בר נש דרשים
באת ה' ולזמנין באת ר'. ולא מתחברין פחדא. דא איהו בר נש
ממלל רכיכין.

במצחיה שרטוטא חדא רברבא, וארבע זעירין, ואינון דקיקין ולא כל
כף, ואינון מתהפכן לסומקא. שערוי תליין שעיעין זעיר,
שלשלאה רברבא הוה ליה, ותלייא מניה. סיועא אית ליה, מהימנא איהו.
אצלח בעובדוי. דא אית ליה פגימו דמומא, דאיהו סריס חמה, או תלייא
בכיסא דבעוי חד מבעוי, ולא אפיק זרעא כדקא יאות. בידיא שמאלא
אית ליה אצבע זעירא, קמיט ולא אתפשט.

אמר אדם קדמאה, (תהלים קלט טו) לא נכחד עצמי ממך אשר עשיתי בסתר
רקמתי בתחתיות ארץ. מפאן דמזווגא דדכר ונוקבא, אתיא נשמתא
קדישא. מזיווגא דמלכא במטרוניתא. מאי טעמא. תחתיות ארץ. תרין
תחומין אית לההיא דאיתקרי ארץ חפץ. אתרא דאתצירא נשמתא דדכורא
לימינא. ואתרא דנשמתא דנוקבא לשמאלא.

ועל דא בעי אתערותא מסטרא דנוקבא. הדא הוא דכתיב, (ישעיה מא כה)
העירותי מצפון ויאת. וכדין ממזרח שמש קורא בשמי. זווגא
דשמשא בסיהרא, יעקב ברחל ויבא סגנים פמו חמר. אלין חילין דעלמא,
דנפקו מאד"ם קדמאה.

בתר הכי, (תהלים קלט טו) גלמי ראו עיניך, כשהייתי מוטל גולם בלא צורה,
ממזרח למערב. ראו עיניך, הדורות העתידות לצאת ממני. פי אתה
הוא הקורא הדורות מראש.